

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Tělovýchovná jednota Sokol Doubí o.s.**, se sídlem Mařanova 811, Liberec 25 - Vesec, zast. JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Revoluční 15, Praha 1, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2011, č. j. 8413/11-1200-505700, ve věci daně z příjmů právnických osob, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 15. 8. 2012, č. j. 59 Af 60/2011 - 95, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2011, č. j. 8413/11-1200-505700. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci ze dne 26. 4. 2011, č. j. 170285/11/192913507596, kterým byla stěžovateli dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 4 424 640 Kč a předepsáno penále z částky dodatečně doměřené daně ve výši 884 928 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svůj návrh odůvodnil tím, že výkon rozhodnutí by pro něj znamenal významnou a nenahraditelnou újmu, neboť by fakticky vedl k jeho likvidaci a ukončení jeho veřejně prospěšné činnosti. Dodatečně doměřená daň z příjmů právnických osob a předepsané penále totiž řádově převyšují celoroční příjmy stěžovatele. Přestože bylo rozhodnutím Finančního úřadu v Liberci ze dne 17. 5. 2012, č. j. 220203/12/19/2913507596, povoleno posečkání s úhradou daně do 31. 10. 2012, stěžovatel má s ohledem na průměrnou délku řízení u zdejšího soudu za to, že tato lhůta vyprší dříve, než Nejvyšší správní soud o věci rozhodne. Proto přistoupil k podání návrhu na přiznání odkladného účinku.

Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatel v návrhu nepředkládá žádná bližší tvrzení ani důkazy pro podporu svého návrhu. Má za to, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je v daném případě to, aby prostředky, které mají být placeny do státního rozpočtu, byly placeny včas. Jen mimořádná okolnost může tento zájem převážit, takovou však stěžovatel neprokazuje. Rovněž nedokládá, že by výkon napadeného rozhodnutí žalovaného pro něj znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám, ani nepředkládá tvrzení, že vyhovění návrhu nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud odkladný účinek nepřiznal.

Dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užijí přiměřeně.

Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Dle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejdříve podotýká v reakci na návrh stěžovatele, který používá pojem „nenahraditelná újma“, že § 73 s. ř. s. byl s účinností od 1. 1. 2012 novelizován zákonem č. 303/2011 Sb. a podle znění účinného od uvedeného data v nynější věci zdejší soud postupuje. Podle již neúčinné úpravy v § 73 odst. 2 s. ř. s. bylo možno odkladný účinek po vyjádření žalovaného přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce *nenahraditelnou újmu*, přiznání odkladného účinku by se nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nebylo by v rozporu s veřejným zájmem. Nyní účinné znění § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku požaduje posouzení, zda by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce *nepoměrně větší újmu*, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. S ohledem na právě uvedené zdejší soud posuzoval předložený návrh stěžovatele.

Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak dle aktuální právní úpravy především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož systace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí být dostatečně konkretizované na individuální poměry stěžovatele a musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě

výše uvedeného stěžovatele tíží též důkazní břemeno k tvrzením uplatněným v návrhu. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

Po posouzení předmětného návrhu zdejší soud naznal, že stěžovatel ve svém podání tvrdí dostatečně konkrétním a individualizovaným způsobem, že výkon rozhodnutí, kterým mu byla dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob a předepsáno penále, by pro něj znamenal takovou újmu, že by hrozila jeho likvidace. Zdejší soud má na základě ve spise založených výkazů zisku a ztrát za roky 2010 a 2011 za prokázané, že doměřená daň a předepsané penále řádově převyšují jeho roční příjem. Z předložených dokumentů je patrné, že celoroční příjmy stěžovatele by na uhrazení doměřené daně a jeho příslušenství nepostačovaly, a proto by žalovaný musel de facto přistoupit k postihu nemovitého majetku. Je zcela zřejmé, že v takovém případě by výkon rozhodnutí mohl skutečně způsobit stěžovateli značnou újmu, neboť by tím skutečně mohlo dojít nejen k omezení činnosti stěžovatele, ale s velkou pravděpodobností i k jeho likvidaci. Přitom Nejvyšší správní soud posoudil rovněž to, že by tím byla způsobena nepoměrně větší újma stěžovateli než jiným osobám. Žalovaný, který s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí, však na rozdíl od stěžovatele neuvedl, jakým způsobem by mu mohla být způsobena újma, pokud by případně byly předmětné prostředky do státního rozpočtu uhrazeny až s časovým odstupem. Proto Nejvyšší správní soud neshledal, že by odkladným účinkem kasační stížnosti mohla vzniknout újma žalovaného poměřitelná s újmou stěžovatele. Nenaznal ani, že by jiné třetí osobě měla v daném případě na základě odkladného účinku vzniknout nepoměrně větší újma než by vznikla stěžovateli, kdyby jeho návrhu nebylo vyhověno.

Následně se zdejší soud zabýval otázkou, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaný totiž ve vyjádření ke kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku poukazuje na veřejný zájem, s nímž by mělo být přiznání odkladného účinku v rozporu. Tímto zájmem je, aby prostředky, tj. předmětná daň s jejím příslušenstvím, které mají být placeny do státního rozpočtu, byly hrazeny včas. Nejvyšší správní soud se se žalovaným ztotožňuje, že na včasné úhradě daňových pohledávek je bez pochyby veřejný zájem, nicméně jak správně uvedl již krajský soud v usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě stěžovatele, tento přístup by vedl k paušálnímu zamítání všech návrhů na přiznání odkladného účinku žalobám, potažmo i kasačním stížnostem, které by směřovaly proti rozhodnutí správců daně o vyměření, příp. dodatečného doměření daňových povinností. Proto je vždy nutno v případech, v nichž sice nelze pominout veřejný zájem na hrazení prostředků do státního rozpočtu, rovněž zvažovat individuální okolnosti konkrétních případů, zda určité mimořádné okolnosti nemohou tento obecný veřejný zájem převážet. V daném případě zdejší soud takové okolnosti shledal v tom, že stěžovatel vyvíjí veřejně prospěšnou činnost, přičemž zájem na pokračování jeho činnosti převyšuje žalovaným předestřený veřejný zájem na včasné úhradě daňové pohledávky. Ohrožení jiného důležitého veřejného zájmu, než na který poukazuje žalovaný, v případě přiznání odkladného účinku předmětné kasační stížnosti zdejší soud neshledal. K danému doplňuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se pouze dočasně znemožňuje případný výkon správních rozhodnutí, ale není jím vyloučen jejich výkon, ukážou-li se případně v návaznosti na přezkum v konečném důsledku jako správná. Zdejší soud taktéž nemá vzhledem k okolnostem případu důvod

domnívat se, že dočasné znemožnění výkonu rozhodnutí v dané věci negativně ovlivní eventuální budoucí možnost vymoci doměřenou daň s příslušenstvím, zůstanou-li správní rozhodnutí v platnosti. Z těchto důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud, že se kasační stížnosti odkladný účinek přiznává.

Nejvyšší správní soud na závěr zdůrazňuje, že rozhodnutí o odkladném účinku žádným způsobem nepředjímá jeho rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu